

המצרים הניחו את המארב - והם אשר

התעלה:

מבולות על ריכוזים ישראלים, ועל תוקי פנות רבת-עוצמה המתקרבת ובאה.

מה רצוי לרוסים?

א כל צה"ל לא הגיב, הפעם. תחת זאת החליטה הממשלה לפנות בתלונה אל מועצת הביטחון. כי בינתיים נוסף שיקול חדש: הגורם הרוסי.

מאז החלו הסובייטים משקמים את הצבא המצרי, ומציבים קצינים ויועצים במפקדות המצריות לאורך התעלה. הורגשה משמעה קפדנית ביותר. היה ברור שהרוסים לא ירשו למצרים להתחיל בשום פעולה, אלא בי אישורם. אפילו זעקותיו של חוסיין, כי מצרים בפיקרה אותו שישא לבדו את כל כובד המלחמה בגבולות, לא הזיזה את המצרים.

והנה, לפתע, פעולה יזומה, מתוכננת בקפדנות, ובעלת משמעות חמורה למדי. אי-אפשר היה שלא להגיע למסקנה, כי הדבר נעשה באישורם - אם לא ביוזמתם - של הרוסים.

קל היה גם לנחש מדוע יהיו הרוסים מעוניינים במהלך כזה:

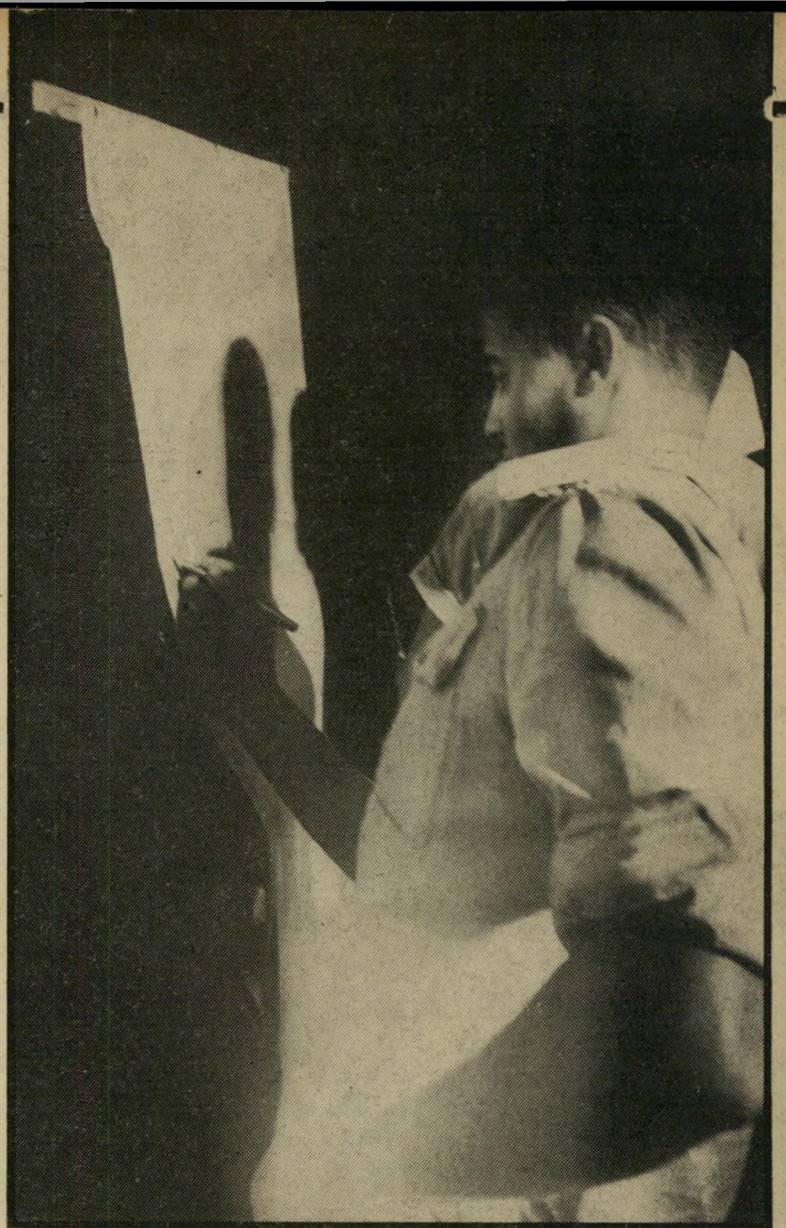
הוא בא בשיא הכעס והתדהמה של העולם על הפלישה הסובייטית לציכוסלובקיה. חימום התזית המצרית, שהיתה ייררת

ואז התפוצץ המוקש. באותו רגע עצמו נורתה ראקטה שהאירה את הסביבה, ומצידו הכביש נפתחה אשתופת מנשק אוטומטי. לשלושת נוסעי-הגיהנם לא היה כל סיכוי: שניים מהם נהרגו במקום, השלישי נעלם.

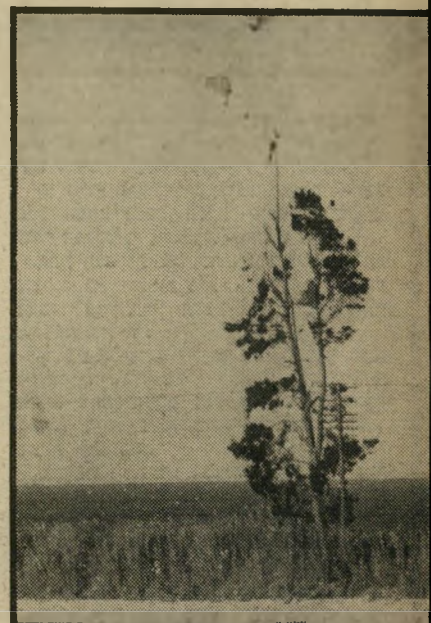
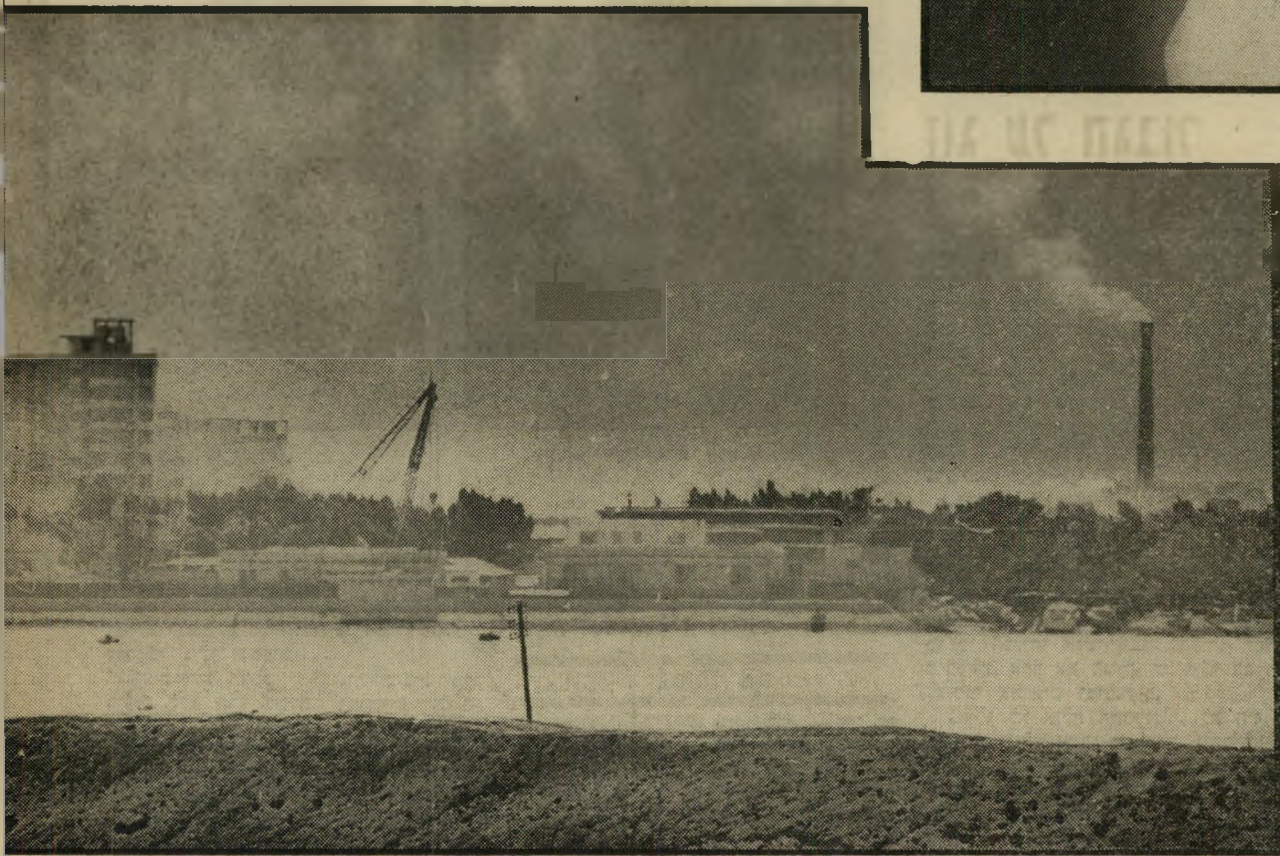
הפעם באו לפגוע

ה עקבות בשטח החולי סיפרו, למחרת בבוקר, את הסיפור המלא: חוליה מצרית עברה את קו הפסקת-האש, הציבה מארב בצד הכביש הראשי. בנקודה זו, מול פורט-תאופיק, בקצה הדרומי של התעלה, עובר קו הפסקת-האש ביבשה, ושתי גדות התעלה הן בידי המצרים. לכן קל היה לחצות את הקו בהסתר.

אחרי שהמארב ביצע את משימתו, חזרו אנשיו אל מעבר לקווים. סימני-גרירה העידו כי נטלו עימם את החייל הישראלי השלישי. למשפחת החייל נמסרה הודעה שהוא נעדר. אבל כאשר ביקשו נציגי הצלב-האדום פרטים על גורל הנעדר, השיבו להם המצרים כי לא ידוע להם דבר אודותיו. עוד יותר מזה: הם בכלל הכחישו שיחידה שלהם הצתה את הקווים לפעולה מעבר לתעלה.

הערים המצרי עבד'אל-האדי עבד'אל-חלים טונידי מראה על מפה היכן חצה את התעלה, והיכן ניצב בתצפית, בליה בו הוטמן המארב לג'יפ.

כאן זה התחיל

ברקע נראית העיר סואץ. מצד ימין: ארובה של בתי-החיקוק הגדולים, אשר הופגזו על-ידי צה"ל. מצד זה של התעלה עומדת פורט תאופיק, שהיא למעשה פרבר של סואץ. במבואותיה ערכו אנשי-הקומנדו המצריים את המארב, בו נהרגו שני חיילי-צה"ל ונשבה שלישי, אשר לדברי העריק, מת מפצעיו בבית-חולים מצרי.

1957

פעולת-תגמול מאסיבית מצד ישראל, יכול היה להסיח את הדעת מפראג ולהפנותה לכדי לא ליפול לפח הזה, החליטה ממשלת ישראל להתאפק. במקום לשלוח פגזים אל מעבר לתעלה, שיגרה תלונה לניו-יורק.

מה רצוי לרוסים?

מרכיבים לתחיל

א כל בצבא המצרי לא בוטלה הי כוננות. להיפך: היחידות שלאורך-הי תעלה תוגברו, ובעומק הרחוק יותר התרבה מספר הקנים. תותחים ארוכי-טווח ומרגמות כבדות רוכזו בכמויות עצומות - בהתאם

צה"ל התייחס לתקרית בחומרה רבה. אומנם כבר נתקלו סיוורים ישראלים במסי תננים בודדים - או אף בחוליות שלמות - שחצו את התעלה וחדרו אל מעבר לקווים של צה"ל. אבל חדירות אלו היו, רובן ככולן, לצורכי-מודיעין, והמצרים ניסו להימנע ממגע-אש.

ואילו הפעם תוכנן מארב אלים, במטרה ברורה לפגוע בחיילים ולקחת שבוי. לכן לא הופתע איש, כאשר השמיע ש-רהביטחון, משה דיון, איומים מפורשים שישראל תגיב בחומרה. הצבא המצרי, שהתרגל להתייחס בי רצינות להזהרות ישראל, הועמד במצב הכן. ראיו קאהיר התחיל משרד הרועות

מי התחיל? זאת השאלה הנשאלת "תמיד, ברגע שנודע על תקרית-גבול. הפעם היתה התשובה ברורה לחלוטין: המלחמה הועירה שהתלקחה השבוע לכל אורך תעלת-סואץ נפתחה ביוזמה מצרית, לפני למעלה משבוע.

רכב ישראלי נוסע בליה בכביש-האספלט, המתמשך לאורך התעלה. מאז הופסקו קרבות ששת-הימים, נחשב כביש זה לעורק-תחבורה עורפי - לפרות היותו במרחק כמה מאות מטרים בלבד מן העמדות המצריות, בצד השני של התעלה. "כאן יותר בטוח מכביש חיפה-תל-אביב", קבעו נהגי הרכב הצבאי, שנעו בו בכל שעות היום והלילה. "יש פחות סיכויים ליהרג בתאונת-דרכים."

ממנו צפה טונידי די לעבר השטח הישראלי. דגל קעים נראה מתנוסס מעליו.

עץ התצפית